

А з кленом так і не поговорила...

(роздуми над збіркою Надії Шульжук «Поговорити хочу з кленом»)

Завжди з насолодою пірнаю у морські глибини поетичного Слова, а коли воно ще й стосується знайомих мені митців, то й поготів. Хочеться одягнути «акваланг» і якнайглибше зануритись думками в «підводний» світ з його словесною екзотикою, що збагачує емоційну ауру, дарує справжню насолоду пізнання і духовного збагачення. З Надією Адамівною Шульжук я знайома завдяки поетичним сторінкам «Надслучанського вісника» і кільком презентаціям її творчого доробку центральною районною бібліотекою. Щоразу, торкаючись поетичних джерел мисткині, відчуваю особливу наснагу і енергетику її поетичної планети, яка кожен раз охоплює все більшу траєкторію своєї творчої орбіти.

Подарована читачам збірка «Поговорити хочу з кленом» (Рівне, 2019 р.) під майстерним редагуванням Надії Ярмолюк зацікавлює глибоко життєвими поетичними сюжетами, які, будучи пропущеними крізь чутливу душу поетеси, сягають високого емоційного рівня. Особливо зворушує тема дитинства, спогади про батьків, про рідний хутір.

А ми, сказати правду, хутірські:

З Отраже - мама. З Підзагалля - тато.

В дитинстві часто довелось таки

У тих місцях святих розкошувати.

Хоч і ностальгійним мінором звучать рядки «На хутір вже нема до кого йти», та якою одухотвореністю і справжньою екзотикою заворожує поетична замальовка:

То був не хутір. То земний був рай.

На жаль, прозріння те прийшло з

літами...

Пахучий луг. Лани під небокрай.

Співучий жайвір в небі над житами.

Із двору вибіг - жебонить вода.

А ти - на кладку... Серцю в грудях тісно.

Шепоче з вітром вільха молода -

Й твоя пливе між берегами пісня.

Багато хто із сучасних поетів висвітлює сьогодні тему війни на Сході. Не обминає її у своїй збірці і Надія Шульжук. Її стривожене серце просякнуте болем тих матерів, чиї сини загинули смертю хоробрих, перед Україною.

Впала крапелька із трави,

Як сльоза материнська гаряча.

Ти ж казав: «Повернуся живим!» -

Над могилою ворон кряче.

Болюча струна не стихає, відлунює болем все гучніш і гучніш.

В'януть квіти. Промови й промови:

Він - учасник АТО. В нього чин...

А чи знаєте, людоньки, хто він?

Він - єдиний у матінки син.

Поезії Надії Шульжук не лише зворушують до глибини душі, вони мають ще й досить повчальний зміст. І уважний читач помітить: є чому повчитися у Надії Адамівни, хоча би жити так, як уміє вона.

Навчилась жить, щоб в спеку не згоріти

І щоб дотла не висохла душа.

Звідки ж у неї та живильна енергія, яка щоразу наснажує думку цікавими образами, удобрює поетичне поле новими метафорами? Напевно, від уміння здійсмати погляд у небо, іти назустріч ранку з відкритими обіймами.

Упало небо в садок дощами...

Спустився ранок теплий з вишини...

А побувавши в обіймах ранку, відразу спливає повчальне:

Поки живеш на світі, щось сади,

Хай проростає пам'яттю про тебе.

Надія Шульжук переконує: яких би висот не прагнулось сягнути у житті,
варто зрозуміти святу істину:

Як у польоті, на висоті,

Крила знесилить втома,

Збагнеш, що ніде не буває в житті

Краще, ніж дома.

Бо тільки тут завжди вільотно і затишно. Тільки тут «За сонцем
ходить день осінній Із хризантемою в руці» й «...павук між світлом й тінню
Нитки мереживні пряде».

Кожного з нас на життєвих стежках-дорогах вряди-годи підстерігають
невдачі, печалі, розчарування, яких, на жаль, не відмолити ні у долі, ні у
самого Бога. Такі уже життєві метаморфози. Однак по життю треба іти гідно,
не розкисати, долаючи всі негаразди, рубаючи під корінь усі слабкі звички.
Повір мені: таки погана звичка:

Печалі - крапля - й ти уже розкис.

Вкорінившись на рідній землі, Надія Шульжук навіть і гадки не має
про далекі мандри чужими краями.

Як би вдома мені не жилось,

З журавлями чомусь не хочеться.

Поетеса застерігає: не зарікайся, бо від долі не втечеш. У цьому
переконують такі от метафоричні строфи, паралелі-асоціації:

Таки поклялася більш не кохати.

Як вітер весною став залицятись,

Щастям сяйнули зарошені віти:

Заміж калині хочеться вийти.

Нерідко нам доводиться спостерігати - особливо в останні роки - різні
аномальні явища природі. Виловлює їх і спостережливе око поетеси.

Бо вже і ми змінить таки не в змозі

Природи дивну й незбагненну суть:

То спалить осінь квіти на морозі,
А то й у грудні ще собі цвітуть.

Особливою чуттєвістю пронизані ліричні рядки, що святково лягають на душу, мережать спогади-думки, зворушливо торкаються струн серця і ніжними мелодіями наповнюють келих справжнього Щастя, що надійно вгніздилося у звичних буднях.

Шукаю в буднях миті щастя.

Переберу все до основ –

І душу радістю освятять

Надія, віра і любов.

І тільки поряд з тим - єдиним, з чиїх рук цей келих найсмачніший, як переконує Надія Шульжук, почувашся по-спражньому щасливою.

Покладу свої руки холодні

В теплу ніжність твоїх долонь.

Або ж: Це тільки поруч із тобою

Не відчуваю гіркоти.

Чи варто соромитись років, які пломенять стиглими гронами калини, виграють на вітрі осіннім багрянцем, гріються у затишному домашньому гніздечку під надійним крилом найріднішої людини?

Коли мене уранці збудиш

(Губами - ніжно до щоки),

То промовчи про те, що любиш,

Бо вже роки, бо вже роки.

І як би не старалася осінь в багрянець вкютати літа, їй не під силу затьмарити барви літа.

Ледь призабувши барви літа,

Стою, теплом твоїм зігріта...

Відчуваючи надійне плече коханого, упевнено прошкує Надія Шульжук стежками своєї чаклунки осені.

Прикрасивши поділ габою,

Скоро й осінь сяйне золота.
Я до неї іду з тобою,
За вуздечку тримаю літа.
От тільки шкода, що з кленом так і не поговорила...
Дощами хлюпнуло рясними.
Громи над нами покотились...
Мабуть, таки додому йтиму:
Поговорити розхотілось.

Та все ж жевріє надія, що наступна зустріч із кленом вихлюпнеться ще однією збіркою Надії Шульжук, забуті спогади визирнуть з-під брів-листочків і розмова все-таки зав'яжеться... Сподіваюсь, саме цього чекають щирі шанувальники творчості талановитої поетеси.

Тетяна МАРЦИНЮК, кандидат філологічних наук
(«Надслучанський вісник», 28 листопада 2019 року)